

Rosa 'Frühlingsgold'

róża 'Frühlingsgold'

Grupa Pimpinellifolia (Spinossissima)

(C) fot. Monika Pawlonka

Róża parkowa cenna ze względu na wczesne kwitnienie, łatwa w uprawie i wybitnie odporna na mróz. Jedna z kilku odmian wyhodowanych w połowie ubiegłego wieku przez znanego hodowcę róż W. Kordesa. Odmiana pochodząca od róży gęstokolczastej, gatunku cenionego ze względu na wysoką odporność na niekorzystne warunki uprawy. Krzewy rozpoczynają kwitnienie w II dekadzie maja, kwiaty rozwijają się z długich, spiczastych pąków z pomarańczowym odcieniem. Kwiaty są złotożółte, nieco błędzące w miarę rozwoju, bardzo duże, średnicy około 11 cm, podwójne, lekko pachnące, rozmieszczone po kilka na krótkich pędach kwiatowych wyrastających wzdłuż całej długości ubiegłorocznych przyrostów. Kwitnące pędy łukowato wyginają się pod swoim ciężarem tworząc girlandy kwiatów, wabią pszczoły. Odmiana zakwita raz w roku ale bardzo obficie. Owoce zawiązują się tylko w niektóre lata, są nieliczne, czarnofioletowe, kuliste, średniej wielkości i nie są ozdobne. Pędy długie, nieznacznie rozgałęzione, łukowato pochylone, z bardzo licznymi, kłującymi, sporymi kolcami. Krzewy wysokie, o dość swobodnym pokroju, średnio zagęszczone. Rosną silnie, w dobrych warunkach przekraczają 2 m. Rośliny są bardzo odporne na mróz, nie wymagają okrywania. Rosną zdrowo i tylko bardzo rzadko, i w niewielkim stopniu, są porażane przez choroby, głównie czarną plamistość lub rdzę. Krzewy preferują stanowiska w pełni nasłonecznione, ale tolerują również miejsca zacienione przez dużą część dnia. Co kilka lat wymagają cięcia odmładzającego, prześwietlającego, starsze pędy często zasychają. Inne cięcie nie jest wskazane, gdyż krzewy kwitną na pędach co najmniej ubiegłorocznych. Doskonała odmiana na tereny zieleni, polecana do dużych parków i ogrodów. Dobrze prezentuje się w zestawieniach wielogatunkowych, w miejscach o mniej korzystnych warunkach uprawy, na glebach uboższych i suchszych. Krzewy można sadzić pojedynczo. Atrakcyjnie wygląda roślina prowadzona na kilka pędów, posadzona w większym ogrodzie skalnym. W mniejszym ogrodzie może być sadzona w otoczeniu bylin i mniejszych krzewów.

autorzy opisu tekstowego: Marta Monder; Związek Szkółkarzy Polskich

pochodzenie	pierwsza publikacja: Kordes 1937; odkrywca, hodowca (selekcjoner): Wilhelm J.H. Kordes II Niemcy	
grupa roślin	róże	
grupa użytkowa	róże parkowe	
forma	krzew	
siła wzrostu	wzrost typowy dla gatunku	
pokrój	krzewiasty rozłożysty przewisający (płaczący, zwisty)	
docelowa wysokość	od 2 m do 3 m	
barwa liści (igieł)	ciemnozielone	
zimozieloność liści (igieł)	liście opadające na zimę	
rodzaj kwiatów	półpełne pojedyncze	
barwa kwiatów	żółte	
pora kwitnienia	czerwiec	
owoce	fioletowe czarne kuliste	
pora owocowania	lipiec sierpień wrzesień	
nasłonecznienie	stanowisko półcieniste stanowisko słoneczne	
wilgotność	podłoże suche podłoże umiarkowanie wilgotne roślina tolerancyjna	
ph podłoża	odczyn lekko kwaśny do obojętnego	
rodzaj gleby	przeiętna ogrodowa	
walory	odporność na zanieczyszczenia ozdobne z kwiatów roślina kolczasta lub ciernista	

	ogrody przydomowe
	parki
	rekultywacja
zastosowanie	zielen publiczna
	ogrody skalne
	kompozycje naturalistyczne (parki i ogrody)
	w grupach
	soliter (pojedynczo)
nagrody	Royal Horticultural Society Award of Garden Merit 1993
strefa	4

autorzy opisu tabelarycznego: Marta Monder; , Związek Szkółkarzy Polskich;

